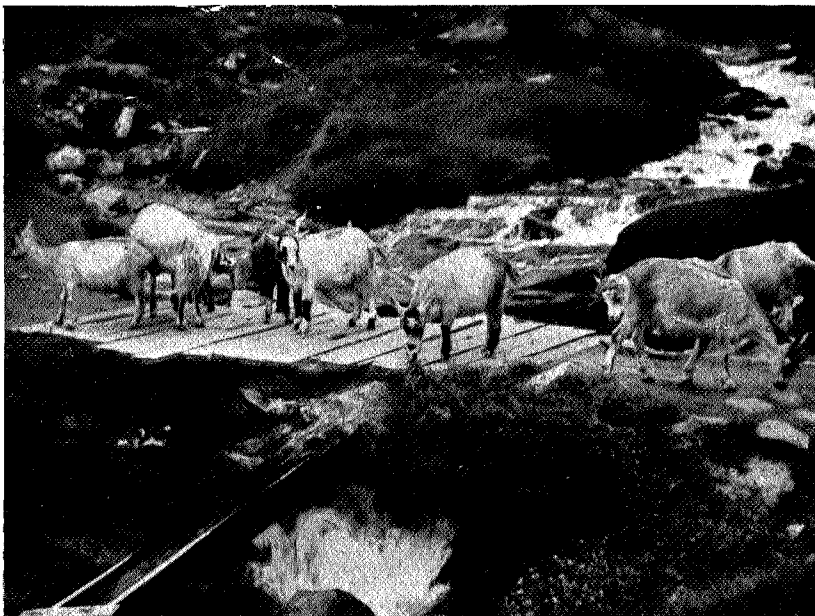

hjem og les hans «Gobelin» og du vil finne en liten vismannssetning til hans datter Mørete og til oss andre jordens barn:

«Nei, ikke rør! Du kommer ikke lenger,
for hvis du rører, blir det ingenting.
Din far han vet det, når han er bedrøvet
hvor lidet der skal fingres ved en drøm,
før liljerne og roserne og løvet
forvandler seg til fattig silkesøm — —»

Nei du, jeg tok bare ryggsekken og stangen, og så gikk Gammelsteggen og jeg milen ned til nærmeste seter, mens alle farger og toner visnet.

Cecil Collin-Hansen.

Bukkene Bruse

Oscar A. Johansen

„Det Magiske Tegn”

«Vi vandrer med freidig mot.»
Den sangen gjør så lett vår fot.

Et motto for fotturister,
som bystøvet av seg rister,

:/: som drar til fjells med sekk på rygg,
og trosser vind og vær og mygg. :/:

Vi vandrer i Norges land,
fra fjell og li, til fjord og strand.
Men helst slår vi oss til ridder
på Trøndelags fjell og vidder;

:/: der har vi alltid sikkert me':
Det kjente kjære tegn «TT». :/:

Det viser oss veien inn
til Snotas topp, til Sylens tind.
Fra hytte til hytte når det,
på trær og på steiner står det.

:/: Imot oss lyser dette tegn
så friskt og rødt, i sol og regn. :/:

Og kommer vi fram mot kveld,
det sørges for vårt ve og vel
i hytter som små hoteller,
hvor vimplen i vinden smeller:

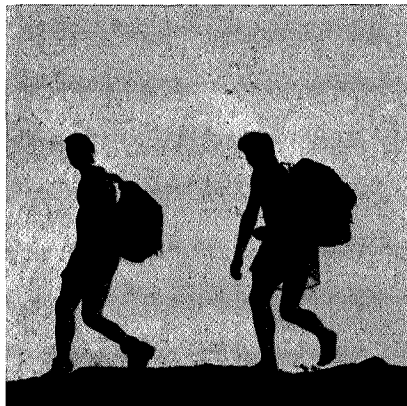
:/: Av TT blir vi atter møtt,
et magisk tegn i hvitt og rødt. :/:

Slik åpner seg mer og mer
de gamle fjell for stadig fler.
Hvor grensene fram seg flytter,
der kommer det nye hytter.
:/: Her vares opp så mangen sti,
hvor TT kommer, følger vi. :/:

Hvem er det som her står bak
og kjemper for så god en sak?
Hvem gir dette tegnet mening?
Jo, Trondhjems Turistforening.
:/: Og vi kan være stolt av det:
Det er oss selv som er TT! :/:

Nu TT er seksti år,
så trofast ring om den vi slår.
I aften vi jubilerer,
vi minnes dens pionerer.
:/: Til lykke med de seksti år.
Kom la oss ta en jubeltår! :/:

Gunnar Schulerud.

Arne Falkanger

Litt om Trøndelags fjellflora.

De fleste fjellvandrere har sikkert beundret de mange vakre arter som fjellfloraen byr på. Hvem kjenner ikke issoleien (*Ranunculus glacialis*), høyderrekordholderen blant våre blomsterplanter. Helt opp til 2370 m har Reidar Jørgensen funnet den på Galdhøpiggen. Og reinrosen (*Dryas octopetala*) som kan opptre i slike mengder at den farger fjellvidda kvit, er et betagende syn. I vår beundring for fjellplantene ligger også noe respekt fordi vi vet hvilke ekstreme livsvilkår de lever under.

Vi kan vel være enige om at naturfølelsen kan gjøres rikere om en tar seg tid til å se litt nærmere på det avvekslende og merkelige planteliv som våre høgfjell byr på. Endel arter finner vi overalt, men mange er det vi kaller økologiske spesialister, d.v.s. de setter bestemte krav til det miljø de skal vokse i. Noen liker ikke snødekke om vinteren og har slått seg ned på rabbene der vinden sørger for å feie snøen vekk. Av typiske rabbeplanter har vi yndige arter som grepplyng (*Loiseleuria procumbens*) og fjellpryd (*Diapensia lapponica*). Begge blomstrer på et tidlig tidspunkt da fjellet ellers virker grått og ensformig. Med sine læraktige blad er de tilpasset et voksested som både sommer og vinter er utsatt for sterk uttørking.

Andre arter trenger langvarig snødekke. Et sted hvor snøen ligger lenge, kalles et snøleie. Av snøleieplanter kan nevnes snøgras (*Phippisia algida*), et lite gras som helst vil ha overrisling av smeltevann hele sommeren, videre de fleste bergsildrearter (*Saxifraga*) og den gule snøsoleien (*Ranunculus nivalis*). Den siste er sjelden, den fins på Knutshø og i Gruvedalen i Sunndalsfjellene, men er ikke sett i Troll-